

TÁROGATÓ

Egészségünkre!

BOROSTYÁN FÜZETEK 9.

TARTALOM

„Szeretem ezt a Tájat!”	1
Tisztulás A hulladékgazdálkodás alapelvei	2
Babapelenka	3
Isteni Szikra Kirándulás	3
Játék,. Az Égő Hegy; Jégverem; Jégsekreány; Szabad ég	4
Égi Fény Zúzmará; Jóidő	5
Építés Kaláka – az igazi közösségépítés; Hőbőjt	6
Hová iparkodunk?	6
„Kinek van erre energiája?” Belső Tűz; Zöld induló	7
Emelkedés A Test; Érzékenység?, Az éberség őrei, Ördög	8
Ki ítél; Mielőtt, Tükör, Deák téri csoda	9
Égi Áldás, Több se kell!	10
Víz, víz, tiszta víz, „Nem iszom én másból, csak tiszta forrásból!”;	
Síp-pal-dobbal, Gyógyulás; Ilyen egyszerű?	11
Ki van bent?, Táplálék, A lélek temploma	12
Kovács; Élet; Kemence	13
Föl(d)emelés	14
Tüneteink eltűnése	15
Csak ha kérsz!, Nincs más, csak Te!	16
Isten fia; Kapu, Szarvasfiak	17
Anyaföld, Zengő, Ádvent	18
Hófehér, Márton köpenye, Dudaszó, Hát ez gyönyörű!,	
Szegefű és rózsá; Digitális	19
Három a magyar igazság!, Egyszer	20
Ima	hátsó borító

Bevezetés

Az Egészséghez – a külső-belső összhanghoz – nem kell más, csak néhány alapelv felismerése és követése. Minden tettünk, egész életünk azután ezekből következik.

Az Egészséghez Igazságra van tehát szükség. Tiszta Földre, tiszta Vízre, tiszta Léggörre, és a belőlük jövő tiszta testi-lelki Élelemre. Mert az igaz Ige csak Anya(g) által születhet meg, és minden anyagiban benne él.

Magunknak szól minden szavunk, gondolatunk, az ilyen füzet is. Csak magunkon változtathatunk, hogy a világot is másnak lássuk, hogy valóban szebb legyen. De amit ajándékba kaptunk, az akkor igazán öröm, ha továbbadhatjuk, megsokszorozva megmutathatjuk másoknak is! Ezért adom át ezt a maroknyi magot, hogy mások más-más fát nevelhessenek belőle. Ki-ki a magáét – amivel mégis mindannyian egészségesebbek leszünk!

Hárs Olivér

„Szeretem ezt a tájat!”

– mondhatnánk. Ha valóban *szeretnénk* ezt a tájat. Nem ezt a földrészt, nem is az országot, hanem csak ezt, ahol mindennapjainkat éljük, ahol otthon vagyunk. Ahol egy dombtetőről körülnézhetünk. Ahol egy nap alatt körbejárhatunk. Ahol kiismerjük magunkat. Ahol van esélyünk rá, hogy öregkorunkra kiismerjük a tájat. Persze akkor sem mondhatjuk majd: *ismerem* ezt a tájat, legfeljebb azt, hogy együtt élek vele, érzem rezdüléseit, sejtem, mire van szüksége, mire hogyan válaszol. *Benne* élek, és ezért nem tudom kívülről nézni. Hibái és erényei kisebbek, mint ahogy azt idegenek látják – minden szélsősége összesimul valami megfoghatatlan, de átérezhető harmóniába. Mint ahogy a királynő gyermekének a királynő mindig „csak” Anya marad...

„*Szeretem ezt a tájat*” program minden lakóhelyen indítható; mindenütt érdekes, ki lakott itt régen, mivel foglalkoztak, és mit csinálnak most az emberek. Kiderülhet, mennyi állat és növény él még velünk együtt, ki mit tesz azért, hogy jól is érezzék velünk magukat. A gyerekeket is érdekeltethi, melyik madárka dalára ébred, mikor kezd zöldellni az utcasarki fa, mit takar a sövény az iskolába menet, hogyan ültet virágokat a szomszédos néni, és mi a csudából él a pókocska a szoba sarkában. De az is, honnan hozzák a kisboltba a kenyeret, ki kapcsolja föl-le a közvilágítást, mért füstöl a szemközti ház kéménye, és ugyan miért kell minden tavasszal kopaszra nyírni a téren a bokrokat...

A felnőttek talán arra is kíváncsiak, hová teszik a patikában a lejárt gyógyszereket, az áruházban a megbarnult banánt, hogy miként lehet egész szállodát naperővel fűteni, honnan folyik a csapvíz, hová tűnt a sok befuttatott házfal, minek ez a sok új építkezés és mi jöhet még...

És az sem árt, ha az egyik ember tud a másikról, ha az egyik terv a másikra épül, ha úgy igazán működik a település, akár egy jó *köz-ség*. Így majd egyszer minden összhangba kerül, minden kiderül, még az arcok is – és boldogan mondja minden egyhelyütt lakó: „Szeretem ezt a tájat!”

1998-ban, a Borostyán újsággal indult el ez a program, s benne az Árnika Erdei Iskola. Az újság a 30. számmal betöltötte hivatását, átváltozott.

Az itt következők a Tisztulás és az Energia című számból, a Castanea Energianapok anyagából és személyes meglátásokból álltak össze számunkra is elérendő céljá.

TISZTULÁS

Ki vagyok, ha csak befelé habzsolom a világ dolgait? Ami csúf belül, azt nem takargatni kell, hanem kitakarítani! Kifújással kezd, mielőtt beengednéd a friss levegőt! A gyulladás is rendszerint tisztulással kezdődik.

(Milyen különös, hogy ebben épp a vadalma virága segít!)

Kezdjük a mindennapi tárgyainkkal, majd az egyre finomabb energiákkal!

A hulladékgazdálkodás alapelvei

a Hulladékgazdálkodási törvény szerint:

- Első a megelőzés (semmi fölösleges anyagot, csomagolást ne adjunk el az áruval, ne vegyünk ilyeneket),
- aztán a minimalizálás (a lehető legkevesebbet használjuk fel, és a lehető legkisebb környezeti kárt okozó megoldást válasszuk),
- az újrafelhasználás (az egyszer elkészült terméket többször is használjuk fel – pl. üvegbetét),
- az újrahasznosítás (a különválogatva begyűjtött anyagokból készítsünk újra valami használhatót),
- az energianyerés (égetéssel vagy zárt lebontással nyerjük energiát a máshogy már nem hasznosítható hulladékból)
- és legvégső esetben a lerakás. A település által kijelölt és ellenőrzött helyen gyűlő hasznosítatlan szeméthegeket a környezettől elzárva, azt a lehető legkevesbé károsítva őrizzük mindaddig, amíg nem támad jobb ötletünk... Máshová szállítani olyan, mint a szennyvizünket elegánsan elengedni a lefolyóba, és így sohasem szembesülni azzal, mivel járnak mindennapjaink. Félreeső titkos helyekre borítani pedig magunk, környezetünk és embertársaink lebecsülése!

Egy erdélyi öregember üzenete minden magyar testvéréhez

(Miért nincs náluk szemét?)

„Ami nem kell már nekünk, odaadjuk az állatoknak.

Ami az állatoknak sem kell, a trágyadombra kerül.

Ami oda se jó, mehet a tűzre.

És ha elégetni se lehet, eltesszük: jó lesz még valamire!”

Ha tehetjük, **ne vásároljunk szemetet** (flakonokat, dobozokat, műanyaghabot, elemet, stb.)! Ha mégis vett valaki, kidobás előtt a lehető legkisebb térfogatúra nyomja össze!

Üveget, papírt, veszélyes hulladékot tilos a kukába dobni! Ezeket a kijelölt külön gyűjtőbe kell tennünk, hogy baj nélkül hasznosulhassanak!

(Hamarosan több gyűjtőhely lesz, de aki keres, most is talál!)

Babapelenka

Ha a kisbabát becsomagoljuk, ide-oda szállítjuk, természetes, hogy közben nem tud máshova üríteni, mint a nadrágjába.

Ami neki tisztulás, az a felnőtteknek piszkítás, csak azért, mert féltjük a ruháját!

Nem mindegy viszont, milyen és mennyi szemetet dobálunk ki éveken át, naponta többször is!

A textiltelenkák anyaga nem bántja a bőrt, tartós, olcsó, és ha már tönkrement, könnyen lebomlik (akár komposztálható is).

Ne vegyünk sokezer forintért műanyagokat; de a rengeteg papírért is kár! Inkább mossunk, azt is egyszerű tiszta vízzel, ha kell, szappannal. A napon száradt pelenkánál nincs jobb a babának – ha már nem élhet szabadon...

Minden anyag is energia, és az előállításához is energia kell. Használjunk egyszerű, tartós és takarékos tárgyakat, eszközöket, s ha már tönkrementek, adjuk vissza őket a természetes körforgásnak!

Minden csomagolással energiát dobunk a szemétkbe! Nem mindegy, hogy mennyit!

A legpazarlóbb csomagolóanyagok az alufólia és az alumínium doboz!

A fólia előállításához 250 MJ kell kilónként, és még a környezetet is súlyosan károsítja. (A nájlhoz 140 MJ/kg, míg a papírgyártáshoz csak 16-79 MJ/kg, az üveghez pedig 7-10 MJ/kg energia kell!)

Szent vizünk, az Ikva mentének takarításakor a legtöbb szemét alumínium sörös és üdítődoboz volt!

ISTENI SZIKRA

Kirándulás

Egy debreceni magáncég vezetője 45 éves korában kiábrándult a pénzéhes vállalkozói tülekedésből, és a lélek csendje felé fordult. Felfedezte maga körül az apró lények világát, akik anélkül élnek, hogy bármilyen külső felszerelésre szükségük lenne: magukban hordozzák létezésük képességét. Csodálattal kezdte szemlélni az őt körülvevő emberi világot is, és rájött: az anyagi bőség elszakítja a kapcsolatokat, eltávolítja egymástól az embereket. Amióta mindenki arra törekszik, hogy mindenből sajátja legyen, már jótanácsért sem megy a szomszédba...

A befutott vállalkozó tehát gondolataiba merülve, néha meg-megállva, s hangosan kérdezve sétál a Dalos-hegy oldalán – hiszen egyik legelegánsabb szállodánkban lakva a zajos üzletek helyett az erdő tavaszias békéjét választotta, és míg felesége előresietve minden parányi ágnak, kőnek örül, ő már egy hete azon a mondaton mereng, hogy „a jámboraké lesz majd a világ” és hogy „semmi sem véletlen”! Az sem, hogy találkoztunk...

Játék

Húnyd be a szemed, és keresd a Napot! Ha begörbített tenyereddel megtalálod a napsugarat, vidám leszel és erős!

Picike rés is elég, hogy érezd a végtelen melegséget, a sötét pincébe is behatolhat a Fény! Ne szomorkodj hát: az Ég veled!

Az Égő Hegy

Brennberg: nevében, szellemében egyesíti a Tűz, a Föld, az Energia és a Levegő fogalmát, de aki ismeri e kis bányásztelepülést, annak a Víz is rögtön eszébe jut. A Mucktól, a Nagy-Füzesről pedig egyszerre látható az Égő hegy, a Hóhegy és a megbúvó Béke-kilátó...

Jégverem

A jeget télen jégcsákánnyal hasáb alakúra vágják. Régebben szekerekkel, később teherautókkal szállították.

Sopron környékén a befagyott Fertőről hozták, de a várárokból is lehetett jeget vágni. A beszállított jeget az erről a különös földalatti építményről elnevezett Jégverem utcában, a ma is működő fogadó pincéjében raktározták el.

A jégverem egy mély, korsó alakú falazott üreg, melyet hőszigetelésként náddal, szalmával béleltek, hogy a belerakott jég sokáig ne olvadjon el. 1739 óta működött ez a rendszer, a város 1749-től adott el jeget.

A város több pontján, így a Híd utcában is volt hasonló jégverem, és természetesen a Fertő menti községekben is, ahol a halat tárolták bennük.

Jégszekrény

Nagyanyáink még jégszekrénynek hívták a hűtőt, mert a mai készülékek előtt fából készült, bádoggal bélelt, és faforgács hőszigetelésű szekrényben tartották a hűtenivalót. A szekrény hátsó rekeszébe állígtatták a jeges által lovaskocsin hozott jégtömböket, az olvadákvizet alul kis rézcsapon engedték le. A hatvanas években még a Deák étterembe is lovaskocsi hozta a jeget a sörgyárból. A soproni sörgyárban 1976-ban szűnt meg a jéggyár..

Szabad ég

Tényleg úgy van, ahogy az egyetemen tanultuk Sitkei professzor úrtól (ez az egy van tényleg úgy!): a kinti meleg nem megy be a hideg szobába!

Hiába jön az enyhülés kívül, kitárt ablakodon csak hűvös szél fúj be, nem meleg! (Bezzeg ha bent meleg volna, az kimenne a hidegbe!)

Igen, mert a meleg az nem megfogható anyag, hanem nyüzsgés, mozgásállapot, szabadságfok! És ha egyszer valami felszabadult, akkor bolond lesz visszamenni a szűk fogságba! A szellemet nem lehet visszatuszkolni a palackba!

Ezért van az, hogy a szabad ég alatt nevelkedett kiscsikó belehalna az istállóba, a nyargalásba kóstitolt gyerek nem ül meg a padban... De hát mindannyian szabad ég alatt vagyunk, csak eltakarjuk magunk elől!

A szél mindig csak fúj (Ha nem fújna, nem is lenne!) De hol kezdődik?

ÉGI FÉNY

Zúzvara

Ha zordra vált az idő, Zúzvara válik Szűz Máriából, s kiül az ágakra, élekre, a Kristály tisztaságát hirdetni.

A szürke köd így kristályosodik tiszta, így renddé!

Jóidő

Sopronban is vannak napórák! Ha süt a Nap, érdemes megkeresni őket, és kiderül a nyári csalafintaság is: a Nap nem hazudik, és nem áll át nyári időszámításra! Egyik iskolánk falán a régi napóra felirata:

„Gyorsan folyó időmet az Úr nem adta hiába.”

(Ez azt is jelenti, hogy ne lopjuk a napot, meg azt is, hogy ne sajnáljuk az időt néha a napsütötte táj élvezetére se!)

Magunk is készíthetünk egyszerű napórát, hogy pl. a kertben, udvaron lássuk, hol tartunk... Csak egy függőlegesen földre szúrt bot kell hozzá, és egyszer bejelölni az árnyéka helyét a vízszintes síkon minden órában. Rájövünk, hogy óránként 15 fokot megy tovább, s ha türelmesen nézzük, még látjuk is ezt a lassú árnyjátékot! (Mivel a Nap a helyi időt mutatja, a napóra nálunk a zónaidőhöz képest „siet”, Sopronban kb. 8 percet.)

A mezőn dolgozó embereknek nagy segítség volt a templomtorony, hiszen a messziről is látszó fény-árnyék minták jelezték a nap múlását.

Az igazi, régi templomokat úgy építették, hogy a névadójuk hajnalán éppen az oltáruk fölötti ablakon süttött be az első napsugár! (Ezt hívják keletelésnek.)

Családi-baráti kör boldogan ülhet egy fényforrás körül.

A fény nem lesz kevesebb attól, ha többen gyűlnek köré!

Nem kell várni az áramszünetre, hogy gyertyát gyújtsunk!

A gyertya szűzi méhekből lett testét égnek áldozva világít nekünk!

Ha sötét vesz körül, ne mérgeledj, ne is keseregj: gyújts világot!

ÉPÍTÉS

A ma építésnek nevezett tevékenység nem tesz éppé semmit, inkább tönkre... Tanuljunk újra építkezni!

Kaláka – az igazi közösségépítés

Mint a kalács, hagyományosan összefonódik egy-egy nagycsalád, közösség, hogy együtt építsenek. Erdélyben például a gyógyforrással rendelkező falvak apraja-nagyja részt vesz megbecsült forráshelyük, fürdőjük környezetének, építményeinek kialakításában. (Az meg természetes, hogy a testi-lelki rokonság építi a fiatal házaspárok házáat!)

Sokat tanulhatunk a hagyományból, de modern ház is lehet takarékos:

- Ha a ház déli fala teljesen üveg, éjjel zsalutábla takarja, a fal hővesztesége felére csökken a besütő nap melegétől!
- Futtassuk be a házfalakat növényekkel! (Északi oldalt örökzölddel, a többi lombhullatóval.) Árnyékoljunk lombhullató fákkal, lugassal!
- Szélvédett helyen (sövény, fasor mögött) akár 10°C-kal is melegebb lehet, mint a szélben!
- Egy nagyobb ház belső lakásának csak ötödannyi fűtés kell, mint egy szabadonálló családi háznak!
- A ház felújításánál első a rések tömítése, aztán hőtükör a radiátorok mögé, a külső oldali hőszigetelés (födém, tető, falak), és az ablakcsere csak ezek után jöhet szóba! Itt is használjunk természetes anyagokat!

Hőbőjt

Ha várakozásban élünk, böjtölünk. Étellel, itallal és szóval. De lehet hővel is! Milyen nemes érzés, ha nem kényeztetjük magunkat meleggel, és friss levegőn vagyunk! (Ha a levegő friss, még hideg szobában is jobban bírjuk!)

Ha melegünk van, vegyük le a fűtést, a pulóvert, vagy takarjuk le a fűtőtestet! (A kinyitott ablakon át csak kárba vész a drága energia!) Az emberi test is fűt, főleg, ha jó társaság jön össze!

Az épületek alakja és anyaga belső terük energiaháztartásának kulcsa.

Erre a legjobb példa a szeles pusztában álló jurta, ahol az egyszerű, természetes formák, szerkezet és anyagok fűtés nélkül is barátságos hőérzetet nyújtanak.

HOVÁ IPARKODUNK?

A kibányászott (elsődleges) energiának a „fejlett nyugat” csak a harmadát hasznosítja, a kétharmada veszteség!

Az ipari áruk szinte csak a „felhőgyárak” melléktermékei!

„KINEK VAN ERRE ENERGIÁJA?”

Egy ember annyit pazarol az USA-ban, mintha 1056 (Németországban 358, Magyarországon 125) „energiarabszolga” dolgozna a fenntartásán. (Az elkényelmesedett ember önerejéből képtelen fenntartani magát?!)

„Többet ésszel, mint erővel!” És többet saját (élő) erővel, mint külső (halott) energiával!

Az életenergia ajándékként árad felénk, a holt energiáért nagy árat kell fizetnünk!

A zaj is energiapazarlás! Élünk csendesen!

Szántóföldön a mai kor módszereivel nem lehet energiát termeszteni! Több energiát fogyaszt az energianövények termesztése, mint amennyi a belőlük nyerhető energia!

Hideg téli hónapokban kár bekapcsolni a hűtőszekrényt! Tegyük ki az ablakba, az erkélyre, vagy más hideg helyre, ami benne van!

A melegen tartás állandó fűtéssel sok energia, hőszigeteléssel kevés. (Termosz!!)

Újabb energiaforrások bevonása még több pazarláshoz vezet! Takarékoskodjunk, és csak az igazán létszükségletnyit vegyük el máshonnan!

BELSŐ TŰZ

A napfény, a folyóvíz, a szél ereje és az élő anyagok egyáltalán nem kimeríthetetlenek! **Az egyetlen megújuló energia a Szeretet!** A minket életető Táj és embertársaink iránt.

Minél több energiát pazaroltak valaminek az előállításához, annál kevesebb életereő marad benne!

Legjobb a friss, nyers étel, és a kézművesek alkotásai.

Ha nem eszel húst, tizedannyi energia kell az élelmezésedhez!

Aki villannyal főz, az elsődleges energiából csupán 3%-ot hasznosít! (A bányától az erőműn át a tűzhelyig 97% a veszteség!)

Könnyű és takarékos a mosogatás, ha az utolsó falat kenyérrel kitöröljük a táányérokat!

ZÖLD INDULÓ

A közlekedési módok közül a nyugodt kerékpározás a legtakarékosabb, és élő energiát használ! A legjobb autó se lehet gazdaságos, ha csak 70 kilót szállítanak vele!

EMELKEDÉS

És most emeljük fel a fejünket! Emeljük fel a szívünket! Emelkedjünk!

A Test

Mit számít egy láb, vagy akár egy emberi aprócska test a Világban?! Ne féltsetek!

De ha már rám bízták, a teremtés iránti tiszteletből gondoskodom róla. Nem kötelességem ez, hanem felelősségem! Mert felelős csak önként, belülről lehetek, szabadon, a kötelesség gúzsba köt...

Jog és kötelesség együtt jár: mindkettő iga, csak a felelősség a szent Ige, a szabad harmónia!

(Ha teszteled a tested, aláveted magad!)

Érzékenység?

Sokan mondják magukról, hogy érzékenyek. Sokan „túlérzékenyek”. Ám az allergia nem túlérzékenység – sokkal inkább az érzékeny elfogadás hiánya! Aki „allergiás valamire”, érezheti magában azt a kemény távolságtartást, ami megakadályozza a befogadásban. Ha nyitott derűvel, kíváncsian fordul a világ felé, nem fog prüszkölni semmitől! És gondoljuk meg: a hisztamint *mi* termeljük magunknak! Mi hisztizünk, a világ dolgai nem tehetnek róla, hogyan reagálunk rájuk.

Az éberség őrei

Majdnem mindenki utálja a szúnyogokat. Pedig gondoljuk csak el, mennyi van a hideg északon, s mennyi lehet a trópusokon! És azért sem indokoltak ellenérzéseink, mert érzékeny tanítómestereink ők!

Egyszer a Dráva közelében nagy felhőkben jöttek, mindig, ha bosszantott ez! Ha sikerült megnyugodnom, ha valóban jelen voltam, aggodás és méreg nélkül, csak a többieket csípték!

Kipróbáltam itthon is: leültem a csendbe, patakra figyelve, s ha nem zökkentem vissza a hétköznapiakba, békén hagytak. De elég csak egyetlen gondolat, és már ott is a fájó figyelmeztetés!

Valahogy ilyen a csipkeszedés is, a csalángyűjtés is: amint elkalandozol, rögtön ott a szűrő, csípő jel!

(Darazsaktól se kell tartani: van egy kedvesen határozott asszony, aki reggelijét megosztja kedvenc darazsaival! És persze más állatoktól s e fél...)

Ördög

Legnagyobb tanítónk és terelgetőnk az eltévelyedéseinken örködő Ördög!

Lépten-nyomon olyan helyzetekbe hoz, hogy megmutathassuk, hol tartunk éppen utunkon. Hogyan válaszolunk, mit teszünk a váratlan „kellemetlenségekre”, „akadályokra”, „bántásokra”, amiket igazából csak

azért kell újra és újra elszenvednünk, hogy egyszer végre nyugodtan, szeretettel válaszoljunk, s akkor nincs többé rájuk szükség. (Persze jön más, mert tanulnivalónk van bőven...)

Figyelem! Ez nem jelenti azt, hogy akik által ezeket a leckéket kapjuk, tehát akik mást bántanak, visszahúznak, azok megússzák büntetlenül! De ez legyen az ő dolguk, mi ne haragudjunk ezért rájuk, inkább – ami a legnehezebb számunkra – segítsünk nekik változni, emelkedni!

Ki ítél

Mint a tél, befagyaszt, dermeszt, aki ítél. Az ítélettel azt mondjuk: ő *ilyen*.

De ő nem ilyen általában, csak most úgy láttuk, hogy ilyen. Talán mert *mi* voltunk éppen *ilyenek*! Ő azért jött, hogy ezt megmutassa. Aztán megy tovább, Ha hagyjuk, és nem fagyasztjuk bele az előbbi pillanatba... Legyünk őszinték, ne nyársaljon szemünk, hiszen csak mi leszünk tőle sebekkel tele!

Mielőtt

Mielőtt még elítélően szólnánk, gondoljuk meg: amit mondanánk, talán (biztosan!) ránk is vonatkozik! (Olyan ez, mint amikor valaki ordít, hogy „Csönd legyen”!) Ahogy elkezdjük figyelni, mit mondunk, vagy csak gondolunk másokról, máris észrevesszük, hogy magunknak, magunkról szól az egész... El is szégyelljük magunkat sokszor, amint szemére vetünk valakinek valamit, mert mintha tükörbe néznénk, magunkat oktatjuk (ki). Igen, magunkat oktatjuk, tanítjuk; és tanulhatunk mindenből, ha felfedezzük: *egymásért* vagyunk!

Tükör

Akárhova mentem, mindig úgy alakult, hogy tükör nézett velem szembe! Nem kerestem, mégis ott ültem le, vagy álltam a tükörképem előtt. Aztán megéledt a kép, más formát vett fel: hol ilyet, hol olyat, de mindben magamat láttam, mindegyikőjük segített, mert visszamutatta azt, amit belülről nem vettem észre. Ezért most már kis ideje nem kell üvegtükörrel szemben ülnöm, vannak társaim, akik mutatják magam, és ez jó, mert nem törékeny és nem halott a kép rólam, nem is fordított, hanem élesen életteli. Olyan, mint a békés, tiszta víz!

(Mindig csodálkoztam a balettosokon, hogyan tudnak tükör előtt gyakorolni, hiszen akkor nem belülről táncolnak...)

Deák téri csoda

Gyerekkorunk szép terén sok égbenyúló nyárból a századik Madarak és Fák Napjára csak tehénillatú tetem maradt. A tuskókat nagy markolóval kitepték a földből. látszólag nyomtalanul...

De a legnagyobb átalakulásban, amikor kőkupacok, szemét, gépek és csikorgó zaj uralták a teret, július végén égi jelként megcsillant a remény!

Az új betonfalak mentén, a kockakövek közül, a kiégett fűből, a kavicsból, mindenünnen százával törtek elő a nagy nyárfák gyökérsarjai! Feltámadás! Szent bizonyság, hogy az életerő létezik, és soha nem adja fel! Nézzétek, lássatok csodát! Kizöldül a bánat, éled a tér! Kiirthatatlanul!

Égi Áldás

Közel 45 évig telt el, mire igazán megértettem és átéreztem, mit jelent az a víz, ami az égből hull ránk.

Hogy miért is égi áldás. Hogy gyönyörűséges csoda, amikor láthatatlanul elillan innen a pára, észre sem vesszük, s már fönt úszik a légben szelek szárnyán, hófehéren! De miért nem marad ott?

Valahogy úgy lehet, mint a földi lelkekkel általában: szegény párák igyekeznek az égbe, de nem sokáig élvezhetik felhőtlenül, mert meggyűlik a bajuk, és dörgezelmes, villámló szavakkal kiűzetnek, aztán az éden csak üres, tiszta nefelejcskék marad...

Legalábbis gyerekként így gondoltam, mert azt mondták, hogy a zivataros idők a Föntiek rosszkedvét jelzik.

De most, 2007. nyári Napfordulóján ittam a zivatar vizéből, el is áztam tőle, és örültem neki! Végre nem „rossz idő” volt az ítéletidő, hanem Égi Áldás – még ha kicsit kopogott is, és levert sokat az emberek gyümölcséből. Elnéztem, ahogy zuhog, mint utána-előtte a Fény, és nagyon elszégyelltem magam, majd rögtön utána repeső öröm áradt szét ziháló szívemből: igen, ez az égi ajándék egy Isteni csoda! És nem is csodálkozunk rajta, pedig nekünk mekkora erőfeszítésünkbe kerül egy kis zuhanyba vizet varázsolni, itt meg ömlik a Földre csap nélkül a csapadék! Hogy van ez?? Ki állt meg ilyenkor, és ki döbbszent rá ennek a nagyszerűségére? Egyszer hallottam egy ismerősünk ismerőséről, aki valahol Afrika partján kacagva szalad, és ujjongva örül az esőnek. Ott még az emberek is örülnek neki. Mint nálunk a növények, állatok...

Több se kell!

Kisasszonynap után ránksüt a Nap, hármasszívárvány az égen, hív a kertbe ki. Repesve repülök, pacsirtákat énekelek, s mire kiérek, permetezni kezd az Ég, de csillog a cseppeken a Nap! Diókat szedem alant, aztán fenn a fán, ringatózva szélben, nem bánva az esőt. A szőlőbe érve zuhog, de sírva vigadok: elég ennyi is a boldogsághoz, édes Istenem: egy kis száraz pad a rozoga kunyhó tövében, lehajló szőlőn édesedő fűrt, és a tündérien kivirult táj a soknapos özönvíz után. (Ez már nem az a fenyegető eső, Mária közbenjárása utáni áldás!) És az égi jel, a béke szövetsége még többször a záporra feszül 2007. szeptember kilencedikén!

Víz, víz, tiszta víz

A kútvíz a másvilágra visz (lásd Holle anyó!), nekünk az való, amit a Teremtő hoz felszínre: a források, tavak és folyóvizek, meg a csapadék. Gyűjtsünk hajnali harmatot, ahogy öreganyáink tették: tiszta (nem mosószeres!) vászonlepedőt terítve a fűre felitatjuk az éjjel lecsapódott harmatot, és edényekbe gyűjtjük. Ez ivásra éppen elég!

„Nem iszom én másból, csak tiszta forrásból!”

Fejünk lágyán a kutacs darabig átjárható: belső szép világot mutat itt Holle anyó. A kúton át, fejünkön átbucskázva magunkba születünk, és a Tündérkert emlékével vissza a felszínre. Nekünk a Kút a Tao.

A magunk útja. Mélyből a napvilágra – ki-ki a maga módján.

De inni, Csodafiú-szarvas, csak tiszta forrásból szabad!

Síppal-dobbal

A síp talán a sípcsontra, a dob a dobhártyánkra hat, ha táncolunk. De a nádi hegedű, az valami csodahangszer: beforrasztja sebes „ereinket”, amiken a finom energiák párája áramlik bennünk!

Gyógyulás

Meg kell gyógyítanunk a nyelvünket! Igen, ezt a szép, magyar nyelvünket, ami a Világnak egyedüli magyarázata! Micsoda tévedés, ha egy jelenségre („elváltozásra”) nevet aggatunk, s az előre kidolgozott receptek szerint gyorsan eltüntetjük magát a jelet, és erre azt füllenjtük, hogy gyógyult a beteg! Amíg nem adja fel, jönnek más jelek, mindig, amint „maga alá süllyedt”, negatív hangulatú - egész addig, amíg a saját, csak neki szóló útjára vissza nem talál. Míg el nem éri az ő szintjét, és őszinte nem lesz!

A gyógyulás ez: a visszatalálás, és az utunkon való emelkedés az Egészség felé!

Ebből az is következik, hogy a jeleket (jelenségeket) mindenki másképp értelmezi. Mert értelme magában nincs semminek, **csak *mi* adhatunk értelmet bárminek!**

Ilyen egyszerű?

Igen, ilyen egyszerű! Csak előre, sohase hátra, és meglátod, mindent másképp látsz!

Nem nyüglödsz azon, mi volt és mi lehetett volna, nem rettensz meg saját árnyéktól, nem hallod meg, ha összesúgnak a hátad mögött, nem sajnálsz az elszalasztott lehetőségeket, nem bántanak már a sértések: csak mégy rendületlenül a Fény felé, teljes szívvel, erősen és békével telve, és csak azzal, azokkal találkozol, ami, aki utadba kerül – a Te utadba, amiről nem kell letérned ezért. Menj tehát Isten hírével, Nap, mint Nap!

Ki van bent?

A kerítés másik oldaláról aszfaltozós bácsi bámul, ahogy a csöpp életet, a csemetét, kezemmel körbeföldelem - aztán visszamegy a rázós-zörgős aszfalthengert tologatni...

Mindenkinek megvan a maga munkája... Azért mégis mindenki szíve mélyén érzi, mit kéne tennie.

Táplálék

A táplálék nem fűtőanyagunk, hanem szín és íz és illat: örömhír a Világról, a Világból. Éppen felszínen lévő gondolatainkat, érzéseinket (v)esszük magunkhoz evés közben! (Ezért nem épülünk, ha evés közben mással foglalkozunk, vagy mást téve eszünk!)

Semmit le ne nyelj, míg nem érezted az ízét! Az **í**zenetet vétenéd el, amit a Teremtőtől kaptál! (Mert a te ételed a te életednek szól, nem másnak!)

Főzve, sütvé, fagyasztva elvész a legtöbb íz, meghal az életerő. Kivétel ezalól a kenyér, mert ott éppen Élet-áldozatról van szó, amitől több lesz az alapanyag. A frissen szakított rügy, virág, gyümölcs, levél illatot lebbent feléd, és az élet íze is ott van még egy pillanatig – aztán eltűnik!

„Ételed egy szép szerelmes levél, amit a Teremtőtől kaptál!” Olvasd magyar nyelven!

Csak addig egyél, amíg szerető figyelmed kitart – ha már nem vagy jelen, csak tömőd magad!

Ha édességhez, tejhez nyúlunk, gyerekkorunkba merülünk vissza, mert biztos pontra vágyunk a fenyegetések között. Biztos azonban nincs olyan értelemben, hogy valami állandó és szilárd, csak a jóindulatú változás örök! (Igen: minden jóra visz, még ha kerülővel is!)

A szeretettel felfogott forrásvíz a legjobb ital, de a friss növényi nedvek is éltetnek. (Kár különválasztani fűrészporra és lére, egységben az erő!)

És igazából ha az ember issza a szemével a Fényt, és legelteti a szemét a gyönyörű tájon, már alig marad éhes a földiekre...

A lélek temploma

Testünk a lélek temploma, a templom teste is az Átváltozás szent helye. A kemence ennek a tükörképe: kéménye-tornya néz napkelet felé, teste-búbja nyugatra, és a zseniális építő, Szabolcs még kis füstnyílást is hagy a kupolán, rajta csillagos fény-jellel! A templom szentélyablakának párja ez, ahol a névnap első fénysugara bevilágít. A kenyeret jelképező ostyát felmutatásakor ez a Fény világítja át, és változtatja Krisztus testévé. A kemencébe pedig a kelő Nap fénye együtt megy be a tésztával, hogy a tüzes agyag életté tegye.

Kovász

Kenyerem felét már megettem, mire rájöttem, mi is a kovász: a családot összekovácsoló egyre nagyobb erő.

A lényege nem is az élesztés, hanem az öröklét folytonosan finomodó, erősödő üzenete! A legteljesebb homeopátia: az Egészből kiveszünk egy kicsit, új egészsé dagasztjuk, majd megint kiveszünk belőle egy kicsit – és így tovább... Életünk tehát elődeink életéből táplálkozik, őseink kenyerét esszük, egyre szellemibb szinten! Ez az igazi Hagyomány! Ha megszakadt, kezdjük el – még nem késő!

Élet

Az érett kalász szeme, ha az Anyaföldbe jut, szunnyadó mag lesz belőle, amiből aztán a Nap hívására kikél az Élet.

A napfény nevelgeti, míg le nem hajtja fejét, s ismét szemet érlel. Mindennapi kenyerünk készül belőle a szél, a víz, s a tűz segítségével, és nagy-nagy szeretettel.

Szalmájából pedig a napszúrástól óvó szalmakalap, kiskosár, papucs, fekvőhely, vagy a kazlak mintájára szalmaház készül.

Csíráztassál te is életet!

Csak az élő eledel éltet!

„Azzá leszel, amit eszel!”

Semmit se nyelj le addig, míg nem érezted az ízét!

Vedd magadhoz ételed illatát is, és a benne rejlő üzenetet – amit figyelmes rágással fejthetsz meg.

Istennek hála, itt van körülöttünk a Természetben mind, amire táplálékul szükségünk van. Nem kell messziről hozatnunk, átalakítanunk: ajándékba kapjuk, készen!

Éljünk vele!

Kemence

Ki látott már Kaptárkövet? És ki hagyományos búbos kemencét? Ugyanaz a felépítés, sejtetően ugyanaz a funkció – kicsiben! Magasra nyújtott, kicsit lapított oldalú kúp, tetején a szent mélyedéssel, mögötte a hullámtarajos hát erőt sugárzó „kuckókkal”- a Bükkalján voltak ilyen kemencék. A nagy kő a Föld és Ég energiáit közvetíti a Tájnak, a kemence minden régi ház közepén a Család erőforrása. Kő és kemence – ugyanaz a szó! Boldogasszonyunk teste-méhe, benne a parázs-méhecskékkal, Édes Anyánk mézes méhe, spirálfonatos kaptár és sárány agyaggal tapasztott vesszőfonat-kupola. Méz és Tűz. gyűjtő-gyűjtőhelye.

Ne irigyeljük: nálunk mások vannak! Más kövek, más feladattal.

Föl(d)emelés

„Az őskori ember minden élettevékenységében világosan élt a cél, hogy a földet szent kertté tegye.

Az őskori ember a földi életet nem is tudta másként elképzelni és megérteni, csak mint feladatot és küldetést, hogy műveljen. A művelés értelme pedig kultusz volt: megszentelt tevékenység, hogy az ember élete végén megkönnyebbülten azt mondhassa: sorsom a föld művelésében telt el, fölemeltem a földet azzal, hogy virágzóbbá, termékenyebbé tettem, hogy embertársaimmal együtt a békét szolgáltam, hogy egészséges gyermekeket hoztam a világra és azokat fölneveltem, hogy a háborúban helytálltam, az igazságot vallottam és mondtam, és így a világot Isten kertjéhez közelebb vittem.

Ainjahita, az iráni istennő mondja himnuszában: "Dicsőség neked, Isten, hogy itt lehetek a földön, hogy azt termékenyvé tehetem, hogy a sivatagokat kertekké tehetem, paradicsomi kertekké - jó lesz az Istennek és az őt szolgálóknak e méltó lakóhelyen, a virágzó kertben lakni!"

Az őskori ember számára a földművelés nem a szegény tehetetlen föld kirablása, hogy az ember vagyont gyűjtsön általa.

A föld nem az enyém, hanem adatott nekem feladatul, hogy belőle az Aranyvirágot fakasszam és azt a darab földet megváltsam.

Ha önkényesen, rabló módra járok el vele, még mélyebbre taszítom a sötétségbe. A földművelés kultusz.

A táplálkozás az őskori ember számára nem önző és falánk zabálás, hogy lehetőleg minél többet emésszen el más elől, önmagának.

Aki önmagának főz és egyedül eszik, szól Manu, bűnt követ el. Az nem eszik, hanem az ételek éppen azt eszik meg, az nem az ételeket emészt meg, hanem az ételek őt emésztik el. Ő maga is táplálékká süllyed, és azt meg fogják enni és szét fogják tépni és meg fogják emésztetni ugyanolyan önző falánksággal, mint amilyen mohón ő evett.

Mert az evés a földön a legmélyebb kultuszok közé tartozik. "A táplálkozó az, aki a tápláléknak ad – szól Saint-Martin –, nem pedig a táplálék ad a táplálkozónak."

"Mert azáltal, hogy az étkező lény a táplálékot magába veszi és megemészt, nem semmisíti meg, hanem fölemeli és megtartja."

Baader pedig: "A táplálkozó az ételt felveszi és arra a helyre emeli, amelyen ő van, a táplálékról az anyagot lefejt, külső voltát ismét megszünteti és belsővé teszi, ismét lényegessé teszi."

A táplálkozás az őskori embernél a legmélyebb misztériumok egyike, ezért volt olyan nagy jelentősége a közös étkezéseknek, a lakomáknak. Ezért

voltak pompás lakomák szertartásokkal, akár a keleti, akár az egyiptomi, akár az indián, akár a görög nagy ebédek vagy a római caenák. Ez a szertartás maradt meg torz és visszataszító formában a visszaképződött primitíveknél az emberevésben. Ennél alacsonyabbra csak a modern ember tudott süllyedni, aki már az ételben a spirituális esszenciát egyáltalán nem érzi.

"Ahol a régieknél pompa volt, ott belül misztérium rejtőzött", írja Schuler. A nagy közös ebédek misztériuma, hogy látszólag az étel áldozza fel magát az embernek - valóságban azonban az ember ereszkedik le az anyaghoz és nyúl le az ételért, hogy fölemelje. Ez a misztérium az, hogy az étel odaadja magát az embernek s az ember az ételnek, s így a kettős odaadásban, mint a szerelmi ölelésben, fellángol az áldozat tüze: az adás.

"Ha életet akarsz és kívánsz, adj saját életedből, adj életedből fenntartás és meggondolás nélkül, ha azt kívánod, hogy az élet szabadon és bőségben megnyíljon előtted; amíg önző érdekeidben senyvedsz, még nem vagy benne az életben, kívül állsz és néző vagy, és nézője vagy az élet örömének is; csak akkor tied az élet, ha benne vagy, adsz és magadat feladod."

Mert az öröm nem tilos és az életélvezet szabad. Élvezni annyi, mint enni, valamit, ami külső, belsővé tenni, lenyelni, fölemelni, átszellemíteni, eredeti helyére visszatenni."

Hamvas Béla: Scientia

Sacra I. 3.

Tüneteink eltűnése

Minden embernek van egy csak rá jellemző tünetkészlete, amiből a sorsa válogat, és hol ezt, hol azt hozza elő. Maga a készlet egészében olyan tünetegyüttest alkot, aminek megfeleltethető (lenne) egy alkati homeopátiás szer. Ehhez azonban az kellene, hogy a szerpróbákat mindenki magán végezze el, míg „egészséges”, és betegen a tüneteit legjobban lefedő szerből szedjen be.

Mivel ez megvalósíthatatlan, vagy megelégszünk a tüneteinkhez némileg hasonló hatásokat kiváltó kész szerekkel, melyek csak részleges gyógyuláshoz segítenek, vagy saját magunkból készítünk homeopátiás szert, ami csak nekünk lesz jó, de a lehető leghatásosabban!

Legegyszerűbb, lelki módja a tükör, amikor magunkkal szembesülünk. (Legyünk őszinték!!)

Bonyolult, és technikát igényel, ha magunkkal alkotunk zenei harmóniát több szólam egymásra vételével.

A köztes, bevált megoldás, ha saját vizeletünkől készítünk dinamizált hígítást (*Lásd a kúrákról szóló Borostyán Füzetben!*) Ez az egyénre szabott, gyógyulást segítő szer igazából az adott állapotunkra hat leginkább, ezért rendszeresen újra kell készíteni.

Csak ha kérsz!

Jött egy néni a rendelőbe. Nem tudott magyarul. Nem kapott gyógyító szert, mert nem tudott kérni. Nem tudta megfogalmazni, elmondani, mi bántja. Ha egészében nézve alkatára, minden bajára kapott volna szert, az tévedés lett volna, hiszen neki ebből az egészből most csak éppen egy kicsi problémája van! *Magából* nem lehet, nem szabad „kigyógyítani”! Mindig kapunk segítséget a bajainkra, de mindig csak arra, amit éppen felismerünk, megfogalmazunk, amin változtatni szeretnénk, és amire segítséget kérünk!

Nincs más, csak Te!

Teremtőnk kimondatja velünk az igazi kérdést, amiben ott a megoldás is, csak meg kell hallgatnunk. Ha választ vársz, hallgasd meg magad!

Ha másnak szeretnél segíteni, a legtöbb, amit tehetsz, hogy tükröt tartasz neki: hogy végre szembenézhesen önmagával. Hogy felfogja saját szavait. Hogy megértse: *érte* mondta ki!

Nincs más, csak Te! A Teremtő bennünk lakozik! Szemünkkel látja, fülünkkel hallja, szívünkkel érzi ezt a szép teremtett világot, és általunk örül, hogy mindez jó!

A legjobbat kapja, aki megvárja a tülekedő többieket, és marad neki egy. Mert a sokból könnyű válogatni, az Egy választhatatlan!

Homeopátia

Mi is a homeopátia? Művelői közül is sokan gondolják, hogy gyógymód. Vagyis gyógyítók gyógyítanak vele. (Erre is azt mondanám inkább: sorsszerű emberi találkozások, melyek gyógyítanak!)

De nem csak ez, ennél sokkal több! Egy mindenben működő alapelv, együttérző együttműködés. Törvény. Örvény. Inspiráló spirál, csigalépcső felfelé.

Az alapelv egyszerű: végy az Egészből egy kicsikét, azt oldd fel és rezgessd, majd ezt ismételd újra és újra. Ez a hatványozás, vagyis a hatásosabbá tétel, mint a világ fejlődésében a csigalépcső fokai, melyeken fokról fokra fejlődünk, haladunk felfelé, és újból odaérünk, ahol már voltunk, csak felsőbb szinten, egy kanyarral följebb, már magasabbról látva a világot, és felfedezzük benne a dolgok hasonlóságát, összefüggéseit.

Nézzünk körül: minden így működik! Amikor a különben tiszta edényről a makacs mosogatószert próbáljuk lemosni, homeopátiás szert készítünk! (Minél többször öblítjük, annál magasabb hatványút!) Amikor egy székre leülünk, homeopátiásan otthagyjuk a nyomunkat. Amikor sóhajtottunk egyet, az belekerül az Egészbbe, és mire eloszlik, hatalmas erővé válik. (Ugyanígy a füst is!) A hangjaink, a mozdulataink is mind rezgéseket, örvényeket keltenek, amik egyre finomodó, de közben erősödő hatással kiterjednek az egész világra.

De a gondolataink is, az érzéseink is így terjednek, s ha egy hír szájról szájra jár, hasonlóan felerősödik. (Ilyen a mindig továbbadott ajándék is, amiben az ajándékozás a legnagyobb öröm...)

Ezért gondoljuk meg: egy templomajtó-nyitásban, ami már Isten tudja, hányszor megismétlődött, ott rezeg az összes előző nyitás, minden elődünk, aki templomajtót nyitott, és mi ehhez a folyamathoz teszünk hozzá, ezt erősítjük. Ha kovászt teszünk félre a következő sütéshez, ha parazsat őrzünk a következő tűzhöz, ha őseink imáit mondjuk el újra és újra, az csodálatosan egybefog és erősít minket! Mint a mag: egy évnyi életből sűrít lényegét magába, amiből újra élet kél, mint a Nap – napról napra egyre fényesebben!

Isten fia

Rájöttem, hogy akár jól is érezhetem magam! És hogy örülhetek is annak, hogy vagyok. Hogy „vagyok, aki vagyok”. Mert „Én vagyok az Út, az Igazság, az Élet” – magamnak!

Kapu

Első keleti szellemű könyvem a pofonként ható Kapujanincs átjáró volt. És most éreztem rá, hogy éppen ebben vagyunk! Egy kapujanincs átjáróban. Mert Sopron a Nyugati Kapu. A Haza kapuja. De a címerén 1990. óta nincsen kapu!

Bontanak egy öreg házat a Székeles utcában. Már csak a kapu maradt: áll néma méltósággal, és őrzi a lelkeket, amíg lehet...

Van itt valahol egy kert. Kerítése nincs, csak egy lelakatolt kapu. (Elképzelem, ahogy jön a gazda, előkotorja a kulcsot, és benyit.)

Mert fontos a kapu! Hogy átmenjünk rajta. Hogy azon menjünk át, ne kerüljük meg! Ahogy életünk kapuin is. És ha vissza is nézünk, az már egy más világ, amit elhagytunk. „Balekből nem lesz firma, a firma sosem volt balek.”

Ilyen minden lépés: amikor elhatározunk és meglépünk valamit. (Utána nincs már „mi lett volna, ha”...)

A legszebb kapu mégis a Szívárvány, ami alatt – hiába rohanunk – soha át nem juthatunk!

Az alma sötétjéből kibukkanó kukac, aki mindig csak fogyasztotta maga előtt az utat, kiérve a fényre elbizonytalanodik. Szédülten hajladoxni kezd, nincs a megszokott fal, amit falhat, nincs az óvó sötét. Lépní kell, de kukacként nem lehet! Lepkévé, léggyé kell vální a szabad lebegéshez!

Szarvasfiak

Gyönyörű csoda, hogy a szarvas minden évben előlről kezdí az agancsnövesztést; először nyárs, aztán villa, majd egyre több ágú agancs ékesítí a bika fejét. A rózsatöbbl korona sarjad, évről évre szebben, teljesebben, mígnem ágaira kiülnek a csillagok...

Így alkot a gyerekember is: nem toldozgat-foltozgat, hanem egy csapásra leteríti művét, és újra kezdi, egyre szebben, jobban, míg nem sikerül úgy, hogy azt a benne élő lelkiismeret, a Jóisten belőle néző szeme is jónak látja! Bízik magában, égi erejében, nem őrizgeti félve félresikerült műveit.... Nem aggodalmaskodik.

És ilyen a Természet is: amit tavasztól őszig alkot, azt fagyos széllel elsöpri, hogy aztán újra teremthesse még szebben, még jobban, összhangzatosabban.

Ebből tanulva a japánok időnként lebontják és újraépítik templomaikat – mint minden embertársuk is hét évente a lelke templomát– ugyanúgy, de mégse. Hiszen az elődök tapasztalata is, a kor is beleépül, egyre finomítva, emelkedetebben, hatványozva, akár a homeopátia!

Ahogy a patak is örökké tiszta forrásából fakad.

Anyaföld

Minden vele kezdődik: a buja termékenység, a viruló Természet alapjával, a földi anyaggal, az Anyafölddel! Ebből készülhet a leghatásosabb homeopátiás szer– illetve már nem is kell készíteni, mert eleve az!

Az áldott Anyaföld, szülőföldünk talaja málló kőzetekből, korhadó növényekből és elhalt állatokból keletkezik örökös megújulásban, beleoldódik még az eső, a levegő, és felső rétegébe behatol kicsit a napfény is.

Nomeg ott nyüzsög, rezeg benne a sok apró élőlény, a fűvek-fák gyökere, s a köztük hírt vivő gombafonalak. De benne reng örökre a sok arrajárt láb dobbanása, a robbanások, a földrengések, a belevert karók és belefúrt kutak hullámai. És az a sok-sok vér és veríték, ami megszentelte, amióta ember él a Földön...

Földije vagyunk egymásnak mind, akik egy tájba születtünk, ez köztünk a legerősebb kötelék!

Zengő

Amidőn Krisztusunk felszállott az égbe, a Föld is utánanyúlt: dombok és hegyek emelkedtek, de Ő Ámenként megálljt mutatott. Nem jött még el annak az ideje!

Most jön, közeleg az idő, amikor szent emelkedettséggel szívünket is felemelhetjük e helyekről, ha zengetjük a tájat, együtt rezdülünk vele, táncra perdülünk magyar módra, és énekelünk. Ettől a föld is emelkedni kezd, és minden fa égig ér.

Ádvent

Aki szépen vár, annak végül elérkezik. Aki nem tud várni, mert mindent azonnal akar, annak el se jön...

Hófehér

A földi sárban minden fehér tisztának látszik, a hó a leginkább. De ha az Égre nézel, láthatod, milyen szürke a hófehérnek hitt pihe is, ahogy a fényre puha foltokat ír. Hol vagy, ki elveszed a világ bűneit? „Qui tollis peccata mundi”

Márton köpenye

Szent Márton vitéz téli köpenyét – vacogó koldust látva – felibe vágta, és ráteríté, Amiens előtt. Amilyen Ő, olyan én – mutatta ezzel, mert nem jótékonykodott! Mivel minden katonaköpeny fele a császár tulajdona volt, s csak fele a katonáé, a császárnak megadta ezzel, ami a császáré, Istennek, ami Istené. Patyolatfehér szüzi hópalástja (mint a rétes palás téstahártyája!) betakarta az őszi vetést. Ketten egyek, eggyé lettek így.

Dudaszó

A magyarban az a szép – ha dalol, ha táncol, ha zenél és ha így él –, hogy nemes-nagy erejét néha megmutatja, de mindig visszafogja, mint a szürke bikát a tartása. A dudaszó is ilyen: nekifeszül, alig fér a bőrébe, de csak a kis léleklyukakon árad ki élesen, hogy lúdbőrös lesz tőle az ember háta!

Hát ez gyönyörű!

Tavasza azt jelenti: Legyünk! És ha van már legyünk, az azt jelenti: tavasz van! Nyitnikék!

Szegfű és rózsa

Jázus-Krisztus piros szegfű, amíg szegletes földi világunkhoz szegezzük mi, emberek. De amint elhagyja evilági testét, piros rózsává változik! (A szegfű a tépázott szirmú virág, közepén a segélykiáltásba ágaskodó koszarvú bibével. A rózsa az illatba zárt titok, a megfoghatatlan szépség. (Rose=a feltámadott.)

Digitális

Örömhír egy agyagból alkotótól: mindig is volt – és lesz is! – a két alaplátási mód: a digitális és az analóg. Csak az arányuk változik az idők során. Hát persze! Mondhatnánk úgy is, hogy minden földiben benne van mindkettő: a kétpólusú szélsőségek és a folytonos átmenet. A vagy-vagy és az is-is! Vagyis a kettősség és az egység. Az anyagi és a szellemi. Mert ha a földre születél, tehát **vagy**, akkor minden kettévál: ide-oda, fehér-fekete, igen-nem, jó-rosszra. De mindenben ott marad egy kis **is**, az isteni egység emléke! És ahol a kettő találkozik, az a szívünk: digitális és szinuszos egyszerre, ha jól működik!

Ilyen minden jó emberi szerkezet is, például a hagyományos óramű, amit lélekspirálja hajt, de billéje ketyegtet. De ilyen a hagyományos kézi munka is, mint a kaszálás.

Nincs hát semmi baj, csak a kettőt összhangba kell hozni!

(Az előregyártás digitális, a helyben készítés folyamatos, a dobogás digitális, az érzés folyamatos!)

Három a magyar igazság!

Itt ez a Jin-Jang jel. Fekete-fehér. A kerek világot kétfelé vágja. Két egyenlő, pozitív-negatív félre. a hatás-ellenhatás jelképeként.

Rajzolni egyszerű, csak a kör átmérőjét kell négyfelé osztani, és két félkört kanyarítani bele. (A négyes a anyag száma...)

És itt van a Hármasság-jel! (Keleten is sokhelyütt értik még!) kerek világa nem felemás, nem zárja le feketén-fehéren a teret, hanem a Szent Háromságra épít, és hagy egy szép ívháromszöget középen, olyan szépet, mint a Hegyesd vagy a Fudzsi hegye, ahol a világba születhet az aranyos fényű Ige!

E körül fordul el, mint világtengely körül. (Nem mindegy, hogy merre! Jobbra épít, balra bont.)

Természetesen piros-fehér-zöld. Piros, mint az Anyaöl, fehér, mint az Anyatej, zöld, mint az Anyaföld. Táplálónk, éltetőnk, mint a vér, a tej, a gyom, míg emberek leszünk!

Egyszer

Egyszer ott ülsz, mérgeedtől elkeseredve, kimerülten a lejtőn, és lassan kifűjöd magad... Érezni kezded a Nap melegét, ahogy alulról fölfelé, gyökeredből a szemed közé emelkedőn áttüzesít. És az előbb még szikrázó szemed észreveszi, milyen jó kis helyen ülsz: mintha puha füves foltját éppen Neked teremtette volna... a Jóisten, igen. Mert szeret! Téged, személyesen, és dehogy is akar rosszat Neked, csak végtelen szeretettel tanít! És nézd, ezt a kis fekete ürmet is, azt a kis bökös kórót is testvéredül teremtette. És nézz fel az égre: ott a Nap, az önfeláldozó Szeretet, aki folyton-folyvást magából ad, még azt se nézi, kihez jut el a fénye-ereje. Ott ékeskedik az égen a nagy Fudzsi-szan hófehér csúcsán! És lám, csak egy fohásznői idő, és a hegyből Szentlélek-galambbá lesz a felhő, kitárt karoddal üdvözlöd felemelő szárnyait. Bánod már, hogy hanyagoltad testedet, amit Ő adott, párodat, akit Ő adott, nemes feladatodat, amit Tőle kaptál – és a felhő a Nap elé kúszva áldó kezét tart feléd. Egyszer, majd ha megbékélve méltó leszel rá, elfogadod...

Ima

Bocsássanak meg mindazok, akiket valaha is megbántottam!
Köszönöm azoknak, akik tanítottak mellém állva, vagy ellenállva nekem.
Örülök, hogy elfogadták ezt a kis meglepetést!
Váljék egészségünkre!

Hárs Olivér, 2007. Szent András napján

Árnika, Borostyán és a Castanea

Sebet gyógyít az Árnika: a test, a lélek és a Táj sebeit. Legyen mindig – legalább homeopátiásan – velünk!

Amikor Sopronban létrejött az Árnika Erdei Iskola, még csak sejthető volt, miminden lesz belőle. „Szeretem ezt a tájat!” címmel egészségprogramot hirdettünk. Hamarosan útjára indult a Borostyán Környezetvédelmi Lap, majd az 1863-as nagy esemény nyomán megrendezett Dalos-hegyi Kórustalálkozó tizedik évfordulójára megjelent a „nulladik” Borostyán Füzet.

Célunk, hogy a különös jelentőségű soproni táj értékei, hagyományai újraéledjenek, és az itt élők példáival hozzájáruljunk a hazai táj és ember egészségéhez.

Szeretettel ajánljuk figyelmébe a Borostyán Környezetvédelmi Lapot és a Borostyán Füzeteket, melyek egymással, így ezzel a témával is szervesen összefüggenek!

(Élő környezetünk gyógyhatásai, Gyümölcsseink, Nagy és különleges fáink, Élővizeink, Táj-Háromságunk, Útmutató a természetes erdőért, Útmutató a Tájba illő kertért, Kúrák könyve, Párbeszéd az Agyaggal)

FELHASZNÁLT ÉS AJÁNLOTT IRODALOM

Bach, Edward tanulmányai (magyarul az Ulmus BT. kiadásában)

Bálint Sándor: Ünnepi kalendárium

Bicsérdy Béla írásai, pl. A halál legyőzése (Mojsza, 1938.)

Bóna László művei, pl. A formáktól az erőig (Új Paradigma, 2007.)

Hamvas Béla művei, pl. Scientia Sacra

Molnár V. József írásai, pl. Örökség (Örökség Könyvműhely, 2001.)

Somlósi Lajos írásai, pl. A Tihanyi Visszhang (Országépítő, 2005/4)

Szelíd Energia Alapítvány füzet sorozata (Szerk. Rózsa Sándor)

Szöke Lajos geobiológus írásai

Varga Tibor jogtörténész írásai, pl. Ima ellenségeinkért (Főnix Könyvek, 2001.)

A Castanea Környezetvédelmi Egyesület közhasznú szervezet.

Ha Ön fontosnak tartja környezetének egészségét, és hozzá tud járulni céljaink eléréséhez, kérjük, keressen meg minket személyesen. Pénzbeli támogatásokat a Pereszteg és Vidéke Takarékszövetkezet 594-00-505-1000-502-0 számlaszámra fizethet be, illetve utalhat át. Személyi jövedelemadója 1 %-át az 19108876-1-08 adószám javára ajánlhatja fel. Második 1%-át kérjük, adja a magyar erdők javára!

Szerkesztette: Hárs Olivér, Szabó Miklós és Wallon-Hárs Viktor

Együttműködő és támogató partnereinknek köszönjük a segítséget!

